

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 311/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ERR European Rail Rent GmbH, Schifferstr. 196, Duisburg, Spolková republika Nemecko, zastúpenej spoločnosťou TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., Panenská 6, Bratislava, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Radovan Pala, LL.M., Ph.D., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R/2/2013 zo 16. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ERR European Rail Rent GmbH **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ERR European Rail Rent GmbH, Schifferstr. 196, Duisburg, Spolková republika Nemecko (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., Panenská 6, Bratislava, za ktorú koná

advokát a konateľ JUDr. Radovan Pala, LL.M., Ph.D., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 R/2/2013 zo 16. januára 2014 (ďalej len „uznesenie zo 16. januára 2014“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť INVESTEX GROUP, s. r. o. (ďalej len „dlžník“), sa návrhom podaným okresnému súdu 10. júna 2013 domáhala, aby súd povolil jej reštrukturalizáciu.

Okresný súd uznesením č. k. 1 R 2/2013-175 z 20. júna 2013 začal v zmysle § 113 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) proti dlžníkovi reštrukturalizačné konanie a uznesením č. k. 1 R 2/2013-179 z 15. júla 2013 povolil reštrukturalizáciu dlžníka, ustanovil za reštrukturalizačného správcu spoločnosť HMG Recovery, k. s., a vyzval všetkých veriteľov dlžníka na prihlásenie pohľadávok.

Schvaľovacia schôdza veriteľov konaná 14. januára 2014 za prítomnosti okresného súdu ako konkurzného súdu schválila reštrukturalizačný plán dlžníka a 15. januára 2014 dlžník predložil okresnému súdu návrh na potvrdenie tohto reštrukturalizačného plánu a na skončenie reštrukturalizácie.

Okresný súd uznesením zo 16. januára 2014 potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka, ktorý bol prijatý schvaľovacou schôdzou 14. januára 2014 a rozhodol o ukončení reštrukturalizácie dlžníka.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla rozsiahlu argumentáciu na podporu svojho nesúhlasu s postupom a závermi okresného súdu, keď tento schválil reštrukturalizačný plán dlžníka, pričom tento postup a rozhodnutie okresného súdu zo 16. januára 2014 hodnotí ako ústavne nesúladne.

Sťažovateľka v sťažnosti opísala charakter a dôvodnosť ňou prihlásených pohľadávok proti dlžníkovi do reštrukturalizačného konania, uviedla, že tieto boli predmetom konania vedeného Vyším krajinským súdom v Nemecku a konanie bolo prerušené práve z dôvodu povolenia reštrukturalizácie dlžníka. Sťažovateľka zároveň uviedla, že *„sa dôvodne domnieva, že Dlžník podal návrh na povolenie reštrukturalizácie v danom čase práve s cieľom vyhnúť sa právoplatnosti rozsudku Vyšieho Krajinského Súdu a vymáhaniu súdom priznaných pohľadávok“*.

V podstatnej časti svojej argumentácie sťažovateľka uviedla, že pohľadávky spolu v objeme približne 66 % prihlásených nezabezpečených pohľadávok do reštrukturalizácie, vrátane ňou prihlásených pohľadávok boli správcom popreté a nepopreté zostali v podstate zabezpečené pohľadávky bánk ako veriteľov v objeme približne 34 % z celkových prihlásených pohľadávok, čím *„bolo veriteľom 34 %-ného objemu prihlásených pohľadávok priznaných viac ako 97 % hlasovacích práv“*. Následne nepopretí veritelia schválili reštrukturalizačný plán, ktorý potvrdil okresný súd napadnutým uznesením a podľa ktorého *„Bankám bola priznaná 100 % miera uspokojenia plus úroky, nezabezpečeným veriteľom len zanedbateľná 4 % miera uspokojenia...“*.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka namieta, že *„Popretým nezabezpečeným veriteľom tak bola postupom Správcu upretá možnosť zúčastňovať sa na príprave a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu a možnosť rozhodovať o miere vlastného uspokojenia a o miere, v ktorej budú na základe reštrukturalizačného plánu Dlžníkovi ich pohľadávky odpustené. Je pritom zrejmé, že keby k popretiu predmetných pohľadávok zo strany Správcu nebolo došlo, reštrukturalizačný plán by nebol schválený...“*.

Sťažovateľka vyslovuje podozrenie *„z existencie vopred koordinovaného postupu Správcu, Dlžníka a Bánk na úkor ostatných, najmä popretých, veriteľov...“*.

Sťažovateľka namietala, že okresný súd sa nevysporiadal s jej námietkami uvedenými už v priebehu reštrukturalizačného konania, ako aj v jej podnete na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, a to s namietaným konfliktom záujmov v dôsledku

majetkového a personálneho prepojenia reštrukturalizačného správcu na advokátsku kanceláriu poskytujúcu právne služby niektorým z nepopretých veriteľov.

Sťažovateľka poukázala aj na existujúce podozrenia z trestnej činnosti konateľa a spoločníka dlžníka, podozrenia z existencie fiktívnych transakcií dlžníka, keď *„Dňa 30. januára 2014 sa v médiách objavila správa, podľa ktorej bol... (konateľ a spoločník Dlžníka) obvinený zo spáchania daňových podvodov a bol vzatý za do väzby“*, a v tejto súvislosti namietala, že okresný súd sa nevysporiadal s jej námietkami uvedenými už v priebehu reštrukturalizačného konania, že *„prihlásené pohľadávky Bánk boli zabezpečené pohľadávkami Dlžníka z pochybných obchodov“*, a domnieva sa, že *„pohľadávky Bánk boli zabezpečené bezcennými pohľadávkami Dlžníka a v prípade speňazenia tejto oddelenej podstaty v konkurze by Banky získali veľmi nízke uspokojenie“*.

Sťažovateľka namietala *„Porušenie postupu pri príprave plánu“* a k tomu uviedla:

«Sťažovateľ má za to, že už Posudok, ktorý tvorí základ pre zhodnotenie obchodného a finančného stavu Dlžníka a pre odporúčenie či neodporúčenie reštrukturalizácie Dlžníka, bol vypracovaný v rozpore so zákonom. Na túto skutočnosť poukázal Sťažovateľ v podnete na vyhlásenie konkurzu na majetok Dlžníka ...

Nevyhnutným predpokladom pre riadne splnenie povinnosti Správcu posúdiť s odbornou starostlivosťou finančnú situáciu Dlžníka je povinnosť preskúmať, či finančná situácia Dlžníka je zachytená a účtovníctvo vedené v súlade s princípmi a pravidlami vedenia účtovníctva vyplývajúcim zo zákonných a podzákonných účtovných predpisov.

Z Posudku je zjavné, že Dlžník (i.) netvoril opravné položky na svoje pohľadávky v dostatočnom rozsahu vo výške niekoľkých miliónov EUR, čo malo priamy vplyv na výšku účtovnej a skutočnej hodnoty majetku Dlžníka a (ii.) nezaúčtoval a netvoril rezervy na záväzky, prebiehajúce a hroziace súdne spory a iné riziká a straty, opäť vo výške niekoľkých miliónov EUR, o ktorých už bolo vykonateľné rozhodnuté, resp. ktoré boli predmetom súdnych/správnych konaní, čo malo bezprostredný vplyv na výšku záväzkov Dlžníka.

Dôsledkom nesprávneho vedenia účtovníctva nebol „kozmetický“, ale zásadný rozdiel medzi formálne účtovne vedeným a skutočným finančným stavom Dlžníka. Vernosť a pravdivosť účtovnej evidencie Dlžníka si Správca v celom rozsahu osvojil bez toho, aby ju akokoľvek preskúmal...»

Sťažovateľka namietala aj „Dosiahnutie prijatia Plánu poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu“, k čomu uviedla:

«Ako vyplýva z vyššie uvedeného, zabezpečení veritelia - Banky mali svoje pohľadávky zabezpečené v dominantnej časti pohľadávkami Dlužníka z obchodného styku, ktoré z dôvodu zrejme často fiktívneho charakteru obchodných vzťahov Dlužníka vykazujú veľmi nízku reálnu hodnotu. Je očividné, že Banky by v prípade speňaženia týchto „bezpečných“ pohľadávok tvoriacich oddelenú podstatu v konkurze boli uspokojené len v nízkej miere.

Samotný Posudok oceňuje hodnoty pohľadávok Dlužníka pri optimistickom scenári najviac na 50 % ich účtovnej hodnoty. Banky boli pritom, vo vzťahu k niektorým pohľadávkami, zapísané do Notárskeho centrálného registra záložných práv v poradí ako druhý až piaty záložný veriteľ; t. z. jeden a ten istý predmet zabezpečenia slúžil na viacnásobné zabezpečenie rozličných veriteľov (Bánk). Táto skutočnosť nebola v samotnom konaní vôbec zohľadnená, keď všetky pohľadávky Bánk boli kvalifikované ako v plnej miere zabezpečené. Reálna miera potenciálneho uspokojenia pohľadávok Bánk zo zálohu teda vôbec nezodpovedá miere uspokojenia priznanej Bankám Plánom. ...»

Sťažovateľka namietala „Podstatný rozpor Plánu so spoločným záujmom veriteľov“ a s poukazom na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/01, sp. zn. III. ÚS 72/2010 a sp. zn. I. ÚS 26/2010 uviedla:

„S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutkové okolnosti, t. j. účelové popretie pohľadávok všetkých významných nezabezpečených veriteľov a priznanie iba 4 % miery uspokojenia nezabezpečeným veriteľom (ktorých podiel prihlásených pohľadávok navyše tvoril väčšinu!), na jednej strane a priznanie 97 % hlasovacích práv a 100 % miery uspokojenia zabezpečeným veriteľom, ktorých podiel prihlásených pohľadávok tvoril menšinu a ich zabezpečenie bolo prevažne bezcenné, považujeme Plán za jednoznačne nespravodlivý vo vzťahu ku všetkým nezabezpečeným veriteľom, a teda i v rozpore so spoločným záujmom veriteľov.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti ERR European Rail Rent GmbH, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16. januára 2014, spis. zn. 1 R/2/2013, bolo porušené.

2. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16. januára 2014, spis. zn. 1 R/2/2013, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica, aby o nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia ERR European Rail Rent GmbH do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Vzhľadom na obsah sťažnosti ústavný súd konštatuje, že označenie namietaného rozhodnutia okresného súdu v petite sťažnosti ako „*rozsudok*“ namiesto „*uznesenie*“ považuje len za zrejmú nesprávnosťou pri písaní.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka ako účastníčka reštrukturalizačného konania, ktorá si prihlásila ako veriteľka svoje pohľadávky voči dlžníkovi, proti ktorému je vedené reštrukturalizačné konanie, namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením okresného súdu zo 16. januára 2014, ktorým okresný súd potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka a rozhodol o ukončení reštrukturalizácie dlžníka.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“.

Sťažovateľka vo svojej argumentácii uviedla: „*Fakt, že Súd nevykonal nad postupom Správcu, Dlžníka a veriteľskými orgánmi nijaký efektívny dohľad, tak ako mu ukladá § 131 ZoKR, najmä riadne nepreskúmal Posudok, dopyty Sťažovateľa na prvej schôdzi veriteľov, Podnet na konverziu na konkurz, a v nadväznosti na to potvrdil Plán, postup pri príprave*

ktorého sa prieči ustanoveniam ZoKR, neposkytol Sťažovateľovi účinnú súdnu ochranu tak, ako mu je garantovaná čl. 46 Ústavy. ...“

Okresný súd napadnuté uznesenie, ktorým potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka schválený schôdzou veriteľov, založil na svojom zistení, že nie sú naplnené dôvody na postup podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého:

„Súd uznesením zamietne plán, ak

a) boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia tohto zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu,

b) prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu,

c) plán nebol prijatý schvaľovacou schôdzou alebo dlžníkom; to neplatí, ak súd nahradil ich súhlas svojím rozhodnutím,

d) plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.“

Z obsahu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky vyplýva, že podľa nej boli splnené podmienky na zastavenie reštrukturalizácie podľa § 154 ods. 1 písm. a), b) a d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Podľa sťažovateľky okresný súd schválením plánu neprípustne preferoval záujmy bánk a neposkytol súdnu ochranu jej pohľadávkam, pričom podľa nej by pohľadávky bánk vzhľadom na ich sporné zabezpečenie boli uspokojené v nižšom rozsahu ako 100 %-nom podľa reštrukturalizačného plánu a jej pohľadávky vo vyššom rozsahu ako 4 %-nom podľa reštrukturalizačného plánu.

Sťažovateľka poukázala aj na to, že hoci svoje argumenty svedčiace o danosti dôvodov na postup podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii prezentovala svojimi podaniami a podnetmi v priebehu reštrukturalizačného konania (podnetom na zastavenie reštrukturalizácie), okresný súd ich neakceptoval ani v priebehu konania ako ani pri schvaľovaní plánu napadnutým uznesením.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom

tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Ústavný súd poukazuje na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Vzhľadom na uvedené bolo vylúčené z prieskumnej právomoci ústavného súdu ako súdu, ktorý nie je „*skutkovým súdom*“, vyhodnocovať skutkové závery okresného súdu namietané sťažovateľkou, keď vo svojej sťažnosti vyslovuje podozrenie „*z existencie vopred koordinovaného postupu Správcu, Dlžníka a Bánk na úkor ostatných, najmä popretých, veriteľov*“, namieta konfliktom záujmov v dôsledku majetkového a personálneho

prepojenia reštrukturalizačného správca na advokátsku kanceláriu poskytujúcu právne služby niektorým z nepopretých veriteľov, poukazuje na podozrenie z trestnej činnosti konateľa a spoločníka dlžníka, namieta zabezpečenie pohľadávok bánk „*pohľadávkami Dlžníka z pochybných obchodov*“ a „*bezpečnými pohľadávkami Dlžníka*“, namieta „*Porušenie postupu pri príprave plánu*“, keď správca nevyhodnotil relevantne nedostatky v účtovníctve dlžníka a nesprávne zhodnotil jeho obchodnú a finančnú situáciu a namieta „*Dosiahnutie prijatia Plánu poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu*“ .

Vychádzajúc z uvedeného predmetom skúmania ústavného súdu bolo iba to, či potvrdením plánu nemohlo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľky. Inak povedané, ústavný súd skúmal, či napadnutým uznesením okresný súd poskytol sťažovateľke spravodlivú súdnu ochranu pri rešpektovaní materiálnej rovnosti všetkých veriteľov v reštrukturalizačnom konaní. Ústavný súd sa preto pri takto vymedzenom predmete skúmania obmedzil na prieskum sťažovateľkou namietaného „*Podstatného rozporu Plánu so spoločným záujmom veriteľov*“.

V reštrukturalizačnom konaní, ktoré je zložito štruktúrovaným právnym procesom, je príslušný všeobecný súd zaťažený povinnosťou zistiť a odhaliť to, čo sa skrýva pod obsahom pojmu spoločný záujem veriteľov [nemožno vylúčiť ani rozdielny obsah tohto pojmu v rôznych reštrukturalizáciách rôznych dlžníkov v závislosti od individuálnych či skupinových záujmov jednotlivých (skupín) veriteľov]. Spoločný záujem veriteľov pri kolektívnom (spravidla postupnom, resp. neúplnom) uspokojení veriteľov v reštrukturalizácii prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Prirodzeným záujmom každého veriteľa, ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku (zabezpečenú či nezabezpečenú), je dosiahnuť, pokiaľ možno, najvyššiu mieru jej uspokojenia. Pohľadávka každého veriteľa má svoj právny dôvod, na základe ktorého tento od dlžníka požaduje, aby plnil korelujúci záväzok, a individuálny veriteľ spravidla nevidí (nechce vidieť) dôvod, prečo by mal byť v akomkoľvek rozsahu ukrátený pri uspokojení svojej pohľadávky v prospech uspokojenia iného/iných veriteľa/veriteľov dlžníka. To je však rýdzo individuálny (egoistický) záujem, ktorý nezohľadňuje zmysel a účel reštrukturalizácie, ktorej imanentnou črtou je práve zabránenie individuálnemu

uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia (I. ÚS 200/2011).

Nie je sporné, že reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. c) a d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Reštrukturalizácia chráni dlžníka pred veriteľmi (nepripúšťajú sa exekúcie či výkon zabezpečovacích práv; § 114 ods. 1 písm. b) a c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii], čo však v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu (I. ÚS 200/2011).

Pri zvažovaní potenciálneho uspokojenia veriteľov v konkurze vyhlásenom v dôsledku zastavenia reštrukturalizácie pre zamietnutie plánu je povinnosťou okresného súdu skúmať možnosť uspokojenia všetkých (minoritných aj majoritných) veriteľov v likvidačnom konkurze. Túto jeho povinnosť možno vyvodiť zo základných zásad konkurzu a reštrukturalizácie (§ 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), v zmysle ktorých je povinný postupovať tak, aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.

V súdenom prípade reštrukturalizačný plán predpokladal 100 % uspokojenie pohľadávok bánk ako minoritných zabezpečených veriteľov a 4 % uspokojenie ostatných majoritných veriteľov vrátane sťažovateľa, s pohľadávkami bez zabezpečenia, pričom z obsahu reštrukturalizačného plánu vyplýva, že väčší rozsah uspokojenia by títo veritelia nemohli dosiahnuť ani v prípade konkurzného konania.

Po preskúmaní uznesenia okresného súdu zo 16. januára 2014 ústavný súd preto uzatvára, že argumentácia sťažovateľky nenasvedčuje možnosti porušenia označených práva sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Sťažovateľkou uvádzané námietky voči záverom okresného súdu o nezistení zákonných dôvodov podľa § 154 ods. 1 zákona

o konkurze a reštrukturalizácii pre zamietnutie reštrukturalizačného plánu nezakladajú dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Zároveň ústavný súd vzal do úvahy, že okresný súd sa už v priebehu reštrukturalizácie v rámci dohľadu nad konaním zaoberal a vysporiadal so sťažovateľkou namietanými porušeniami povinností reštrukturalizačného správcu, a to na základe podnetu sťažovateľky na zastavenie reštrukturalizácie a začatie konkurzného konania v zmysle § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom okresný súd podnet sťažovateľky nevyhodnotil ako dôvodný a reštrukturalizáciu nezastavil.

Ústavný súd nezistil možnosť porušenia označených základných práv sťažovateľky uznesením okresného súdu, a preto je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014